

РЕШЕНИЕ

№ 4218

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4090** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на Д. Н. Н. от [населено място] срещу Министерството на здравеопазването, [населено място], за заплащане на сума в размер на 15 000 лева, представляваща обезщетение за причинени преки неимуществени вреди от незаконосъобразно наказателно постановление.

Твърденията са, че с наказателно постановление № РД-23-26/15.05.2013г. е била ангажирана административнонаказателната отговорност на ищцата за нарушения на Закона за здравето и Наредба № 28/07 за дейности по асистирана репродукция, като е била наложена глоба в размер на 45 000 лева. Наказателното постановление било отменено с решение по нахд № 14557/2013 г. на СРС, последното потвърдено от АССГ по адм.д. № 5444/2016г. Докато траело съдебното оспорване на наказателното постановление ищцата преживяла множество негативни емоции, свързани с възможността да бъде осъдена да заплати глобата. Изпитвала страх и притеснения. На работното и място била създадена нетърпима ситуация, колегите и подхождали с недоверие, което принудило ищцата да напусне работа. Последното наложило от 2013г. до 2017г. ищцата да работи на различни места. Намаляло е и доверието на пациентите към ищцата, което довело до спад на доходите. Сочи се, че за процесният период ищцата получила здравословни проблеми – централен вестибуларен апарат, тревожно-депресивно разстройство, доброкачествен пароксизмален световъртеж. Иска да бъде осъден ответника да заплати претендираната сума ведно със законната

лихва от завеждането на иска, както и направените по делото разноски.

В отговор по чл. 131 от ГПК ответникът, чрез юрк. Л. аргументира неоснователност на иска. По същество се излага, че не е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между твърдяните негативни емоции и поведението на ответника. Сочи, че по-голямата част от негативните преживявания са следствие на поведението на трети лица, което опосредства незаконосъобразният адм. акт и неимуществените вреди. Сочи още, че здравословните проблеми на ищцата са били налични преди издаване на наказателното постановление. Твърди, че прекратяването на трудовото правоотношение не е следствия от ангажирането на административно наказателната отговорност, с по взаимно съгласие. Моли за отхвърляне на иска и претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Й., който моли за уважаване на претенцията в пълен размер. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Министерство на здравеопазването, чрез процесуален представител юрк. Л. аргументира неоснователност на иска. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на иска.

За да се произнесе по настоящето производство съдът съобрази следното:

Д. Н. Н. работела като лекар ординатор в Първа специализирана акушер-гинекологична болница за активно лечение /П./ [фирма], като със заповед № 464 от 20.09.2010г. на изпълнителния директор на лечебното заведение била определена за отговорно лице по асистирана репродукция в сектора по асистирана репродукция в П. [фирма]. Първа специализирана акушер-гинекологична болница за активно лечение [фирма] получила удостоверение за извършване на дейности по асистирана репродукция, като с оглед издаването му били извършени подробни проверки на всички необходими изисквания към лечебното заведение, били проверени съществуващите необходими за асистирана репродукция регистри, проверена била необходимата за асистираната репродукция информация и вътрешна документация.

Във връзка с постъпили в Изпълнителна агенция по трансплантация /И./ сигнали за нарушение на дейностите по асистирана репродукция, със заповед № РД-03-11/01.03.2013г. на изпълнителния директор на И. на комисия да извърши проверка на П. [фирма] и в частност да установят дали извършваните дейности по асистирана репродукция са в съответствие с изискванията на медицинския стандарт по Наредба № 28/2007г. На 01.03.2013г. била извършена проверка на място в болницата, относно дейностите по асистирана репродукция, за които отговорно лице била д-р Д. Н.. Установени били три нарушения, за което бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 2/03.04.2013г.. Въз основа на акта било издадено наказателно постановление /НП/ № РД-23-26/15.05.2013г. от министъра на здравеопазването, с което на ищцата за трите установени нарушения били наложени три административни наказания – „глоба“, в размер на 15 000 лева всяко. НП № РД-23-26/15.05.2013г. било оспорено пред Р., който с решение от 26.02.2016 г. по нахд № 14557/2013г. отменил същото. С решение № 742/09.02.2017г. по адм.д. № 5444/2016г. на АССГ било потвърдено решение от 26.02.2016 г. по нахд № 14557/2013г. на СРС.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства са приети гласни

доказателства, посредством разпит на свидетелите В. А. П.-С. в родство с ищцата /братовчедка/, К. Г. Д.-С..

По делото са приобщени нахд № 14557/2013г. на СРС и адм.д. № 5444/2016г. на АССГ. Представени са и приети доказателства за здравословното състояние на ищцата и данни за ползвани отпуск поради временна нетрудоспособност.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Нормата на чл. 1 от ЗОДОВ регламентира, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда, установен в АПК. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда /претърпяна загуба или пропусната полза/ от такъв административен акт или от незаконно действие или бездействие; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Липсата на който и да било от елементите на този фактически състав пречатства реализирането на отговорността на държавата по посочения ред.

В тази връзка, отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление представлява властнически акт, издаден от административен орган, в рамките на неговата компетентност, който акт, макар да поражда наказателно-правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Ето защо е доказана първата от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен акт на държавен орган, издаден при упражняване на административна дейност. Основанието, на което е отменено наказателното постановление, не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 от АПК.

Наличието на отменен незаконосъобразен акт обаче не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се и доказване на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: вредни последици от този акт и причинна връзка между тях.

На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които обаче са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него.

От събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление и част от претендираните за настъпили от него неимуществени вреди.

Макар по делото да са представени медицински документи за влошено психическо здраве, причинено в резултат на незаконосъобразното наказателно постановление, съдът намира, че свидетелските показания са допустимо, относимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на претърпени неимуществени вреди /в този смисъл е и решение № 15636/18.11.2019г. на Върховия административен съд, III отд., постановено по адм. дело № 9144/2018г./. Следва да се съобрази и изразената от

Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ критика в пар. 175 от пилотното му решение от 27.01.2015г. по делото Н. и други срещу България, че съдилищата не допускат увреждане на здравето да се доказва чрез свидетелски показания, а винаги изискват експертни доказателства за това.

В тази връзка съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели К. Д. и В. С.. Следва обаче да бъде посочено, че последните преди всичко дават сведения за взаимоотношенията на работното място на ищцата Н. и свързаните с това емоционално състояние на ищцата. Св. Д. сочи, че ищцата е имала сериозни проблеми с ръководството на болницата и ѝ била наложена глоба от министъра имала още проблеми с проверки, като постоянно постъпвали писма със различни случаи за обяснения. Соци, че ищцата се е борила с тази ситуация, но постоянно са и правили спънки. Счита, че не е била във фактическа възможност да изпълнява задълженията си, т.к. заключвали кабинета и и създавали други пречки. Това приключило след като ищцата напуснала. Счита, че този случай преди е повлиял доста негативно на кариерата и на практика ѝ.

Според св. В. С. ищцата била подложена на тормоз от страна на ръководството на болницата. Соци, че тази ситуация се е отразила зле в личен план. Загубила съня си, отслабнала и имала семейни проблеми, които приключили с развод. Соци, че често е постъпвала в болница за да се лекува. Твърди, че след налагане на наказанието имало публикации в медиите, за които бил изключително притеснена, че ѝ се срива професионалният авторитет във връзка с тези статии, за които нямаше доказателства. Имало е отлив на пациенти.

Така събраните гласни доказателства обаче не установяват причинно-следствена връзка между отмененото наказателно постановление и психоемоционалното състояние на ищцата. Действително последното може да се приеме, че е засегнато, но не от отмененият акт, а от отношението на ръководството на болницата, в която е практикувала, както и от публикациите в медиите.

Касателно представената медицинска документация и данните от св. С., че често е постъпвала в болница, съдът съобрази, че видно от епикриза на л. 9 от делото, Н. е била лекувана в неврологична клиника от 25.06.2013г. до 29.06.2013г. с диагноза по КП 116: М. Н-81,4 – Централен вестибуларен синдром и придружаващи заболявания: Тревожно-депресивно разстройство. Според анамнезата в епикриза обаче тези оплаквания /обща отпадналост, световъртеж, замаяност, нестабилна походка/ са били от 2-3 години с рецидивиращ характер, които се обострили преди около 2 месеца. Представено е и ЕР № 2154 от 169/17.10.2013 г. на ТЕЛК – общи заболявания с което е потвърден болничен лист № 4587209.

Предвид изложеното съдът прави извод, че ищцата не е търпяла негативни последици в професионален план, а в личен отрицателни преживявания се дължат предимно на конфликти на работното място. Все така обаче е налице и връзка между отмененото наказателно постановление и състоянието на ищцата, обективизирано в болничен лист № 4587209, потвърден с ЕР № 2154 от 169/17.10.2013г. на ТЕЛК. Последните следват по време издаването на НП № РД-23-26/15.05.2013г., и макар и да констатира предходен характер на заболяването, съдържат данни за неговото обостряне, което вече се свързва с негативните преживявания на ищцата с отмененото НП.

Претърпените неудобства и страдания, възникнали вследствие на издаденото незаконосъобразно наказателно постановление, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за

тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/.

Съдът, при преценка на събраните по делото доказателства, в това число показанията на свидетелите и медицинската документация, намира, че в резултат на издаденото наказателно постановление ищцата е претърпяла неимуществени вреди в периода 30.07.2013г. /датата на връчване на НП/ и датата 09.02.2017г. на която е произнесено окончателното решение по адм.д. № 5444/2016г. на АССГ. Съдът приема за доказано, че ищцата е изпитала отрицателни преживявания, изразяващи се в страх и притеснения, свързани с възможността да бъде осъдена да заплати глобата. Тези негативни емоции са продължили от съобщаването и за издаденото наказателно постановление до узнаването за неговата отмяна и са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразно наложеното административно наказание. Поради това и въз основа на събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите неимуществени вреди. По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищцата неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, която следва да се присъди на ищцата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За разликата до предявения размер от 15 000 /петнадесет хиляди/ лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Основателността на главният иск предпоставя основателност и на акцесорния иск за лихви. Същият следва да бъде уважен, като ответника Министерство на здравеопазването бъде осъдено да заплати на Д. Н. Н. законната лихва върху сумата от 1000 /хиляда/ лева от датата на завеждане на иска 26.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 67 /шестдесет и седем/ лева, представляваща заплатена държавна такса в размер на 10 /десет/ лева и адвокатско възнаграждение в размер на 57 /петдесет и седем/ лева, съобразно уважената част от иска, тъй като съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 65 от делото/ ищецът е заплатил на своя процесуален представител адвокатско възнаграждение в размер на 1000 /хиляда/ лева.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, която се явява специална по

отношение на чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът по иска има право на разноси, но само в случай, че искът бъде отхвърлен изцяло, не и когато същият е отхвърлен частично. В производството по ЗОДОВ ищецът дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ. Разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 3 и 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК и ги дерогират. По компенсация с адв. възнаграждение на ищеца в размер на 57 лева, следва да се заплати на ответника сума в размер на 43 лева – юриск. възнаграждение.

С оглед на изложените мотиви и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на здравеопазването да заплати на Д. Н. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл.1 от ЗОДОВ обезщетение за причинените и неимуществени вреди в размер на 1000 (хиляди) лева, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 15 000 лв.

ОСЪЖДА Министерството на здравеопазването да заплати на Д. Н. Н., ЕГН [ЕГН], законната лихва върху сумата от 1000 /хиляда/ лева от датата на завеждане на иска 26.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. Н. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерството на здравеопазването сумата от 43 (четиридесет и три) лева, представляваща разноси по делото.

Решението, подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез Административен съд - София-град, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: